

[Justitsministeren.]

Om Sterilisation af aands svage gælder Reglerne i Loven af 16. Maj 1934.

§ 2 handler om Kastration og siger, at Kastration af en Person efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet kan tillades af Justitsministeren, naar den paagældendes Kønndrift enten udsætter ham for at begaa Forbrydelser og saaledes betyder en Fare for Samfundet eller medfører betydelige sjælelige Lidelser eller social Forringelse for ham. For den psykisk normale kræves endvidere, at han har naaet Myndighedsalderen og selv andrager om Kastration; er han umyndiggjort i personlig Henseende, skal Værgens Erklæring indhentes. For psykisk abnorme gælder foruden det nævnte, at hvis den paagældende som Følge af mentale Mangler er ude af Stand til at forstaa Betydningen af et saadant Indgreb, kan Andragendet underskrives af Værgen alene.

§ 3 foreskriver, at forinden Justitsministeren meddeler Tilladelse til Foretagelse af de i Loven omhandlede Indgreb, skal Ministeren forvisse sig om, at den paagældende, efter Omstændighederne Værgen, er klar over Beskaffenheden og de antagelige Følger af det Indgreb, der bliver Spørgsmaal om at foretage.

I § 4 indføres noget helt nyt, nemlig tvungen Kastration i visse Tilfælde. Paragraffen foreskriver, at Kastration af en Person efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet kan bestemmes af Retten, naar den paagældende efter opnaaet Myndighedsalder findes skyldig i en af de i Paragraffen under a) og b) nævnte Forbrydelser under saadanne Omstændigheder, at Gerningen karakteriserer ham som en paa dette Omraade farlig Forbryder, og det maa antages, at der er nærliggende Fare for, at hans Kønndrift vil drive ham til nye alvorlige Sædelighedsforbrydelser, og at Udsigten til Straf ikke vil afholde ham derfra. De Forbrydelser, der i denne Sammenhæng kommer i Betragtning, er Voldtægt og de i Straffelovens §§ 217, 1ste og 2det Stykke, 218 og 222 samt disse Paragraffer og § 216 sammenholdt med §§ 224 og 225, 1ste Stykke, nævnte Forbrydelser, det vil sige Samleje, som en Person skaffer sig uden for Ægteskab med en Kvinde, der er sindssyg eller udpræget aands svag, eller som befinder sig i en Tilstand, i hvilken hun er ude af Stand til at modsætte sig Gerningen eller forstaa dens Betydning, endvidere Samleje, som den paagældende skaffer sig med en Kvinde ved Trusel om Vold, om Frihedsberøvelse eller ved Sigtelse for strafbart eller ærerørigt Forhold; endelig omfatter de sidste Para-

grafer den, som skaffer sig Samleje med et Barn under 15 Aar eller driver anden kønslig Usædelighed med saadanne Personer, som er omhandlet i de forskellige nævnte Paragraffer.

Her er altsaa, som Forslaget nu er affattet, kun foreskrevet Adgang til tvungen Kastration ved Rettens Dom i de Tilfælde, hvor man har begaaet en Sædelighedsforbrydelse, enten Voldtægt eller en af de andre Forbrydelser, jeg har nævnt. I det oprindelige Forslag, som jeg fremsatte i Folketinget, var det Tilfælde taget med, at vedkommende Person havde gjort sig skyldig i en Brandstiftelse, som bundede i en seksuel Drift hos vedkommende Forbryder til at se Ild. Dette er ikke medtaget og kan formentlig undværes, fordi det fra den mest sagkyndige Side er oplyst, hvad man kan faa bekræftet gennem Domssamlingerne, at der kun foreligger faa Tilfælde af saadan seksuel Brandstiftelse, og endvidere at i saadanne Tilfælde vil det efter al Sandsynlighed kunne naas ad Frivillighedens Vej at faa vedkommende kastreret.

Saaledes som Forslaget oprindelig forelaa, var det endvidere foreskrevet, at medens Retten skulde dømme som hidtil angaaende den Forbrydelse, der var begaaet, skulde Spørgsmaalet om Kastration eller ikke Kastration derefter afgøres af et Nævn af juridisk og lægeligt sagkyndige. Dette er nu ændret til, at Retten baade skal afgøre, hvilken Straf vedkommende skal have, og om han skal kastreres eller ej. Naar jeg havde foreslaaet et saadant særligt Nævn nedsat, var det for paa det stærkeste at faa betonet, at selve Kastreringen ikke var en Straf. Derfor ønskede jeg at sonde mellem Domstolen, der idømte Straf, og det sagkyndige Udvalg eller Nævn, som bestemte, om vedkommende, der i Forvejen var idømt Straf, skulde kastreres eller ikke. Som det Lovforslag, jeg her har den Ære at anbefale, nu foreligger, kan Retten afsige Dom angaaende begge Dele, men den behøver ikke at gøre det samtidig. Forinden der kan træffes Bestemmelse af Retten om Kastrering, skal der indhentes Erklæring fra Retslægeraadet; det tager maaske nogen Tid, og da kan de to Ting skilles, saa at Retten først afsiger Straffedommen og senere, efter sagkyndig Vejledning, træffer Bestemmelse om, hvorvidt Kastrering skal finde Sted. Jeg mener, at der herved alligevel er opretholdt en tilstrækkelig Adskillelse mellem Straffen og Kastreringen, der er en kurativ Foranstaltning, som skal tjene til at fjerne den forbryderiske Trang fra Personen og kurere